

ГОРБУЛІН

Володимир Павлович —
академік НАН України, перший
віцепрезидент НАН України

БАДРАК

Валентин Володимирович —
директор Центру досліджень
армії, конверсії та роззброєння

ІСТОРИЧНЕ РІШЕННЯ: УКРАЇНА РОЗБУДОВУЄ ВІЙСЬКОВІ СПРОМОЖНОСТІ В КОСМІЧНОМУ ДОМЕНІ

Автори статті акцентують увагу на необхідності нарощування космічних спроможностей України для досягнення потужних технологічних переваг у військовій сфері, без чого в сучасних умовах неможливо забезпечити належну обороноздатність держави. Наведено ретроспективний аналіз та оцінено наявний на сьогодні потенціал України щодо розвитку військового космічного домену. Представлено авторське бачення першочергових кроків з боку держави в реалізації амбітних цілей зі створення національного супутникового угруповання, власної системи ситуаційної обізнаності й контролю космічного простору та інтеграції космічних систем в оборонні технології.

Космічний простір поступово й послідовно перетворюється на середовище сучасної війни і в майбутніх війнах, вочевидь, відіграватиме ключову роль. Це давно вже не новина, а скоріше даність, яку добре усвідомлюють військові, зокрема й українські. Вони наводять незаперечний аргумент: українська нація бореться за кожен п'ядь власної землі, за морський простір, підземні та підводні ресурси, а от до космосу не дотягується. Тим часом саме там, у космосі, міститься гігантський, майже невичерпний потенціал для забезпечення обороноздатності держави. *Нарощування космічних спроможностей може привести до потужних технологічних переваг у розвідці, передачі даних, ураженні противника.* До того ж РФ, перебуваючи під міжнародними санкціями, втрачає свою привабливість для іноземних інвесторів, тоді як Україна, навпаки, все більше привертає увагу світових гравців, у тому числі й у космічній сфері.

Зважаючи на це, Міністерство оборони України у 2025 р. почало системно опікуватися можливостями створення та розвитку власних спроможностей у космічному просторі. Серед іншого, було оголошено про створення у військовому відомстві Управління космічної політики, яке має об'єднати зусилля фахівців державних та приватних компаній, науковців у галузі космічних технологій в інтересах розвитку космічного сегмен-

ту в ЗСУ. У зв'язку з цим постає необхідність проаналізувати потенціал держави щодо розвитку військового космічного домену.

Сучасні передумови та космічна ретроспектива України. Момент для розвитку військового космосу багато хто вважає вдалим. Нова адміністрація США від початку року зробила кілька відчутних кроків у бік від Європи, що породило недовіру європейських країн до Сполучених Штатів і сприяло прийняттю низки рішень, спрямованих на досягнення європейської оборонної самодостатності. Причому Україну також включено в цю європейську візію, оскільки в 2025 р. наша країна вже органічно сприймається як частина оборонної конструкції континенту та головний фактор стримування путінської агресії. Після антиєвропейських демаршів Дональда Трампа розпочалася ревізія військових спроможностей європейського НАТО та Євросоюзу на випадок, якщо доведеться самотійно захищатися від Росії. Виявилось, що для Європи ядерного арсеналу Франції і Британії недостатньо, у країн континенту немає далекобійних балістичних ракет власного виробництва, арміям бракує мотивованого особового складу, а європейське космічне угруповання, яке складається з 49 розвідувальних супутників, істотно поступається російському та американському (станом на листопад 2024 р. РФ мала 290 космічних апаратів, близько 100 з яких нині виконують військові функції¹; США — 246 космічних апаратів військового призначення).

В Європі мають наміри створювати власні сили стримування РФ, і Україна може запропонувати низку рішень для посилення всіх компонентів — від ядерного стримування (за умови політичного лідерства однієї з ядерних країн НАТО — Британії чи Франції), створення так званої «довгої ракетної руки», використання армійської сухопутної компоненти в розбудові систем космічної розвідки та космічного зв'язку. Щоправда, в останній складовій Україна відстає найбільше.

Однак останніми роками з'явилися можливості для переходу до більш сучасної архітектури космічного угруповання у вигляді сузір'я численних, менших за розміром та значно дешевших супутників замість незначної кількості потужних і високовартісних апаратів. Наприклад, російський розвідувальний космічний апарат типу «Персона» з роздільною здатністю близько 1 м має масу до 7 т. Успішно було запущено лише два таких супутники — у 2013 і 2015 роках — із гарантійним терміном функціонування 7 років. Для порівняння: сучасне комерційне угруповання SpaceX складається з 7086 космічних апаратів, кожен з яких має масу 260 кг і гарантований ресурс у кілька років, а угруповання найбільшого європейського оператора Eutelsat OneWeb — з близько 700 мікросупутників масою 150 кг кожний.

Важливо, що Україна вже зробила перші кроки на цьому шляху. Зокрема, є рішення про спільне з Чехією створення супутникового угруповання оптичної розвідки, перший космічний апарат якого виведено на орбіту на початку 2025 р.

Отже, для Європи є сенс рухатися в бік розвитку стратегічних складових стримування РФ разом з Україною. Для України це життєва необхідність, запорука її виживання як незалежної держави. Адже *майбутня війна передбачає мультидоменні операції*, тобто одночасне застосування військових сил і засобів у повітрі та в космосі, на землі й на морі, а також у кіберпросторі. До того ж прямий або опосередкований стосунок до складових стримування в космосі мають *не лише ракети та супутники, а й певні наземні комплекси*.

У цьому контексті не зайвим буде згадати, що навіть Космічним силам США, які є найпотужнішими у світі, бракує повного спектру космічної зброї. Визнаючи цей факт, їх командування в березні 2025 р. сформулоало бачення розвитку шести окремих категорій зброї, яка потрібна їм для забезпечення належних військових спроможностей у космосі. Примітно, що три з цих видів зброї космічного базування, а ще три — наземного. А загальними ефекторами названо *спрямовану енер-*

¹ Що бачать російські супутники. *Експедиція XXI*. 16.11.2023. <https://surl.li/kkuorpw>

гію типу лазерів, засоби РЕБ та кінетичне знищення².

Усі зміни підходів до зміцнення військового космосу відбуваються на тлі значного зростання загроз з боку РФ. Так, наприкінці березня 2025 р. в США вчергове згадали про особливу небезпеку використання Росією космічного апарата для випробування протисупутникової ядерної зброї — в такий спосіб РФ може знищити цілі угруповання урядових і приватних супутників, включно з угрупованням, що забезпечує роботу Starlink³. Цей супутник Росія вивела на орбіту 5 лютого 2022 р., тобто майже за три тижні до повномасштабного вторгнення в Україну. При цьому РФ старанно ветоувала резолюцію ООН про нерозміщення ядерної зброї у космосі. Це на додаток до найбільшого у світі ядерного арсеналу та введених у дію новітніх засобів наземної і космічної радіоелектронної розвідки. Напередодні нападу на Україну, в листопаді 2021 р., Кремль випробував у космосі протисупутникову ракету, незважаючи на те, що ураження нею супутника «Целина-Д» призвело до появи близько 1500 уламків, що становить небезпеку для низки космічних апаратів інших держав, а також для Міжнародної космічної станції.

Однак повернімося до України. Вихід на сцену Міноборони з його «космічними» ініціативами не всі оцінили однозначно позитивно. Люди зі значним військовим бекграундом вказують, що йдеться не про нові рішення, а лише про новий старт у розвитку військового сегменту космосу, оскільки ще після розпаду Радянського Союзу Україна мала низку військових об'єктів космічного призначення. За оцінками західних експертів, на території України розміщувалося близько 28 % ракетно-космічного комплексу СРСР, а з наявних тоді 21 критичної технології 16 використовували в ракетно-космічній галузі. В серпні 1996 р. в Україні було створено Військово-космічні сили, а до сфери

управління Національного космічного агентства передано з Міноборони аж 12 військових частин. Їх підпорядкували Управлінню ракетно-космічного озброєння, до штату якого входило понад 3500 офіцерів — фахівців з вищою інженерною освітою. Його головним завданням стали забезпечення функціонування наземної інфраструктури, керування космічними апаратами, оброблення супутникової інформації та надання її користувачам, створення державної системи контролю космічного простору. Наприкінці 1998 р. під управлінням Національного космічного агентства перебували вже десятки найпотужніших підприємств та інститутів, було сформовано ракетно-космічну галузь, кадровий потенціал якої становив понад 60 тис. працівників⁴.

Тим самим, з одного боку, було створено унікальні можливості і перспективи розвитку, а з іншого, в рамках сумнозвісної американської програми Нанна—Лугара (програми спільного зменшення загрози — Cooperative Threat Reduction Program) в 1998 р. у ВО «Південмаш» було знищено останні виробничі потужності з випуску стратегічних ракет і переполюєнено компетенції зі створення систем керування ракетами у ВАТ «Хартрон». А після 2018 р. космічної програми в Україні взагалі немає...

Однак намагання підтримувати космічну сферу в стані готовності все ж були. У листопаді 2021 р. було прийнято рішення створити угруповання розвідувальних супутників — чотирирічну програму оцінили в 40 млрд грн, але парламент її так і не затвердив.

З восьми українських космічних апаратів перед вторгненням РФ залишився лише один — PolyTAN-1, перший вітчизняний наносупутник, розроблений у Національному технічному університеті України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» як робоча модель без корисного навантаження.

У січні 2022 р. встигли вивести на орбіту супутник «Січ-2-30» із роздільною здатністю лише 7,8 м, тобто не придатний для військових

² Space Force wants six kinds of space weapons — including anti-satellite lasers. *Ars Technica*. 13.03.2025. <https://surl.li/hsznvz>

³ Moscow 'developing satellite to carry nuclear weapon' — US report. *Sky News*. 25.03.2025. <https://surl.li/ocsafi>

⁴ Кузнецов Е.І. *Тридцять років на орбіті. До 32-ї річниці утворення Державного космічного агентства України*. 2-ге видання. Київ: Спејс-Інформ, 2024.

потреб. Однак тоді це виглядало як перший крок перед виведенням угруповання з шести розвідувальних супутників, серед яких космічний апарат із роздільною здатністю менш як 0,5 м. Його планували створити із залученням іноземних можливостей, оскільки в Україні не було таких оптико-електронних модулів, а вартість апарата становила від \$70 млн до \$100 млн.

Паралельно КБ «Південне» розробляло тоді супутник «Січ-3-О» — повністю вітчизняний космічний апарат із роздільною здатністю 0,5 м, а також «Січ-3-Р» — радіолокаційний супутник, що дозволяє отримувати відбитий від поверхні Землі радіосигнал (зображення) навіть у разі щільної хмарності або через дах ангара⁵.

Крім того, до широкомасштабного вторгнення РФ українські військові планували купити 1—2 апарати з комерційного угруповання з 8—12 мікросупутників. Кожен такий апарат тоді коштував близько \$16 млн, що зараз видається не такою вже й великою сумою.

Ще один приклад: за місяць до «великої війни» в рамках демонстрації можливостей Національного центру управління та випробувань космічних засобів на Хмельниччині було встановлено стійкий зв'язок з космічним апаратом «Січ-2-1» («Січ-2-30»)⁶.

Однак усе згадане вище — це, на жаль, були окремі зусилля небайдужих фахівців. Загалом український космос, точніше ракетно-космічна галузь, став величезним і ганебним провалом держави.

Чи можна вдруге увійти в ту саму річку? Військові Генштабу ЗСУ намагаються переконати, що з початком широкомасштабної російської агресії в лютому 2022 р. вони почали це робити на практиці й забезпечили можливості для отримання «кінцевої» розвідувальної інформації від комерційних супутників для понад

100 користувачів — військових частин. Наприклад, домовилися з компанією Махаг про актуалізацію близько десяти акаунтів (щоправда, пізніше частину їх передали в ГУР Міноборони). Потім таких компаній стало кілька. Завдяки цілодобовому чергуванню військові добре бачили броньовану техніку противника й могли завдавати по ній удари вже через 40 хв після отримання інформації. У 2025 р. це видається значним відставанням у часі, але варто згадати, що до 2016 р. в РФ ще експлуатували супутники, які фотографували на плівку, і розвідникам доводилося чекати, поки апарат відніме всю касету, потім у капсулі скине її на землю, а далі ще потрібно було проявити плівку та розшифрувати знімки.

У жовтні 2022 р. уряди Чехії та України досягли політичної домовленості про співробітництво в космічній сфері та формування моніторингового угруповання супутників «Сузір'я». Ключовим елементом угруповання стали супутники типу TROLL, до яких у майбутньому мають доєднатися перспективні чесько-українські апарати. Перший супутник TROLL із роздільною здатністю, меншою за 5 м на піксель, було виведено на орбіту в січні 2025 р. Другим елементом угруповання стане розвідувальний супутник DRAK із роздільною здатністю менш як 1 м. Його розробляють у співпраці з українськими фахівцями для забезпечення потреб ЗСУ. Відомо, що п'ять супутників DRAK планують запустити між 2026 і 2030 роками⁷.

Нова ера українського військового космосу. Чи вдасться зберегти послідовність? Отже, Міноборони заявило про своє лідерство в питаннях створення та розбудови військових спроможностей для космічного домену. Це є логічним і правильним підходом. Серед іншого, оборонне відомство має намір стати основним замовником космічної техніки, продуктів і послуг в Україні. Новостворене Управління космічної політики має стати «точкою входу» для всіх, у кого є знання та спроможності працювати в галузі космічних технологій. Було оголошено й пріоритети в розбудові цієї сфе-

⁵ Космічна програма України: нові українські супутники. *Апостроф TV*.

<https://www.youtube.com/watch?v=wVpgvhVgXoY&t=5s>

⁶ Чим Січ-2-30 займатиметься на орбіті. Ексклюзивні кадри з Центру управління польотами. *Апостроф TV*. <https://www.youtube.com/watch?v=ooNxU8d-X08>

⁷ TROLL і Drak: чеські супутники забезпечать розвідку для України. *Military*. 20.03.2025. <https://surl.lul.xinsyi>

ри: супутниковий зв'язок, космічна розвідка та система раннього оповіщення про ракетну небезпеку⁸. Ключовий часовий орієнтир — до 2030 р. мати національні супутники для оборонних цілей, власну систему ситуаційної обізнаності й контролю космічного простору (елементи якої, як було зазначено вище, частково вже є), а також забезпечити інтеграцію космічних систем в оборонні технології.

Однак цілком очевидно, що для реалізації таких амбітних цілей явно недостатньо повноважень на рівні заступника міністра оборони. Тим більше, що розвиток військових спроможностей для космічного домену потребує зусиль кількох міністерств і відомств, а також формування на рівні держави механізмів для залучення інвестицій. Тому рівень уваги до космосу має дорівнювати увазі до створення й виробництва балістичних і крилатих ракет, увага має бути на рівні Президента України, головнокомандувача ЗСУ та начальника Генштабу ЗСУ. Крім того, державі вкрай важливо від сучасної космічної галузі повернутися до ракетно-космічної.

Багато чого буде залежати від розподілу повноважень виконавців програми з розвитку військового космічного потенціалу. Нині державну політику в галузі промисловості, військово-промислового комплексу, авіабудування та космічної діяльності мало б формувати і реалізовувати Міністерство з питань стратегічних галузей промисловості України (Мінстратегпром). На жаль, погляди керівництва промислового міністерства на розвиток військового сегменту космосу багато в чому не збігаються з амбіціями військових, а реалізація наміру передати ключові підприємства галузі в підпорядкування АТ «Укроборонпром» (з Державного космічного агентства України та самого Мінстратегпрому) може дуже відчутно зашкодити розвитку космічної діяльності в Україні загалом і, відповідно, розбудові військового сегменту космосу.

До того ж є значні проблеми в кадровій політиці Мінстратегпрому — перебування Державного космічного агентства в підпорядкуванні промислового міністерства та часті зміни керівників агентства помітно стримують розвиток національного космосу.

Питання раціонального розподілу повноважень містить певні ризики й для Міноборони. Зокрема, і в Європі, і в США питання розвитку ракет нерозривно пов'язані з розвитком військових спроможностей у космосі. Можна згадати, що в Євросоюзі вперше призначено профільного єврокомісара, який відповідає в ЄС за оборону і космос. Такі самі тенденції спостерігаються і в армії США. Скажімо, плани щодо модернізації ЗРК Patriot нещодавно представляв керівник програми з ракет і космосу.

З огляду на те, що Мінстратегпром повністю провалив забезпечення розвитку спроможностей у сфері космічних, ракетних та протиракетних систем, необхідних для відбиття широкомасштабної агресії РФ, і Україна залишається критично відсталою щодо ключових систем, які могли б гарантувати її безпеку в умовах сучасних загроз, необхідно розглянути питання щодо змінення статусу Державного космічного агентства — воно має бути самостійним центральним органом виконавчої влади у структурі Кабінету Міністрів України.

Відповідно, має відбутися чіткий розподіл фінансування космічної діяльності. Міністерство оборони повинне отримувати кошти на розвиток військового сегменту космосу, а Державне космічне агентство — на цивільний сегмент космосу. І тут не зайвим буде знову згадати США, де у 2024 р. Космічні сили отримали бюджет, на \$4 млрд більший, ніж у NASA, — загалом \$29 млрд, і це приклад змінення як розподілу, так і рівня витрат на розвиток сучасного космосу⁹. Проте Україна перебуває нині в дещо іншій ситуації — від стійкості української нації без перебільшення залежить безпека всієї Європи.

⁸ Три пріоритети Управління космічної політики озвучили в Міноборони. *АрміяInform*. 31.03.2025. <https://surl.li/fejlo>

⁹ Space Force wants six kinds of space weapons — including anti-satellite lasers. *Ars Technica*. 13.03.2025. <https://surl.li/hsznvz>

При цьому вкрай важливо здійснити глибоку ревізію всіх наявних елементів та можливостей (керівництво Міноборони запланувало проведення аудиту стану космічної інфраструктури) із встановленням чіткого розподілу повноважень. Деякі елементи можна модернізувати з використанням нових технологій та матеріалів, що також дозволить посилити позитивне сприйняття українського космічного сегменту з боку європейських партнерів. Логічним видається і *створення в структурі ЗСУ Командування космічних сил та передання до його підпорядкування наявних елементів військового космосу*.

Слід зазначити, що Росія створила Військово-космічні сили у 2015 р., Британія та Індія — у 2018 р., США — у 2019 р., Німеччина — у 2020 р., Японія, Іспанія, Чехія, Греція та ще ціла низка країн — у 2021 р. Якщо врахувати, що космічні командування мають такі країни, як Перу, Єгипет, Азербайджан, відсутність його в Україні може здаватися дивним фактом, особливо з огляду на те, що вже четвертий рік триває широкомасштабна війна з ядерною і ракетно-космічною державою — РФ.

Необхідним видається передання від Міністратпрому до Міністерства оборони (як головного замовника) повноважень щодо державних замовлень на розробки в галузі військового космосу, а також щодо координації військово-технічного співробітництва з іноземними державами і міжнародними організаціями (що є ключовою запорукою розвитку).

Військово-технічне співробітництво стає одним із магістральних напрямів розвитку, і згаданий вище спільний проєкт із Чехією далеко не єдиний. Наприклад, французька компанія Prométhée Earth Intelligence пропонує разом з Альянсом «Нова енергія України» (до широкомасштабного вторгнення РФ підприємства Альянсу мали 12-річний досвід роботи саме в сегментах космосу та енергетики, а нині спеціалізуються на розробленні безпілотних систем та засобів РЕБ) локалізацію виробництва в Україні сучасних мікросупутників для забезпечення потреб оборони. Йдеться про рівень локалізації виробництва спочат-

ку 20 % з поступовим його підвищенням до 30—40 %.

Для посилення своєї обороноздатності Україна може спробувати скористатися потенціалом гіперзвукових розробок від приватних закордонних компаній, які вже надають військову допомогу нашій країні. Слід налагоджувати співпрацю і з тими, хто розчарувався в РФ. Зокрема, нові гіперзвукові системи розробляє компанія Destinus — йдеться про створення автономного навколосмічного гіперзвукового літака (чи безпілотного літального апарата) на рідкому водні, а також пасажирського гіперзвукового лайнера (у 2022 р. конструкторам Destinus вдалося розігнати прототип гіперзвукового безпілотного літального апарата до швидкості 5 махів — це трохи більше за 6100 км/год). Компанію Destinus заснував у 2021 р. у Швейцарії колишній росіянин Михайло Кокорич, який близько 10 років до того працював у США. На сьогодні компанія має штат зі 100 інженерів та фахівців з аеродинаміки, які працюють у різних європейських країнах. Сили оборони України закуповують у Destinus різноманітні безпілотні системи. За словами самого Михайла Кокорича, Україна є одним із головних замовників і щомісяця компанія постачає їй понад 100 різних дронів, зокрема безпілотний авіаційний комплекс Lord з дальністю польоту 750 км або реактивний дрон Ruta з дальністю польоту 300 км¹⁰. У грудні 2024 р. на церемонії вручення Національної премії України імені Бориса Патона Президент України Володимир Зеленський у своєму виступі заявив, що ракета-дрон «Рута» успішно проходить випробування.

Ці приклади свідчать, що багаточаровий потенціал співробітництва цілком можливо перенести й у космічний простір, забезпечивши технологічну перевагу над противником.

Надзвичайно важливим елементом роботи Міноборони має стати визначення тих завдань, які можна реалізувати з допомогою іноземних партнерів, у тому числі в рамках комерційних

¹⁰ Destinus, la start-up qui arme secrètement l'Ukraine en drones militaires. *Challenges*. 30.01.2024. <https://surl.li/wkyeur>

проектів. Комерціалізація космосу — це об'єктивна реальність і необхідність. Однак якщо врахувати, що річний світовий бюджет на космос становить \$155 млрд, з яких на США припадає 61 %, на Китай — 15 %, а на Росію — лише 3%, і при цьому їй вдається загрожувати всьому світу, розподіл фінансів має чи не найважливіше значення.

Інвестори вкладатимуть значні ресурси в розвиток космічних технологій, причому не лише через привабливість очікуваних прибутків. Вживання України стало (особливо з приходом нової президентської адміністрації у США і початком періоду невизначеності та непередбачуваності) певним принципом захисту демократичних цінностей на планеті. До того ж на локальному рівні чіткі супутникові знімки можуть і справді значно вплинути на перебіг війни. Не зайвим буде згадати, що Росія з її наявними космічними спроможностями не має доступу (принаймні зараз) до приватних інвестицій у комерційні космічні компанії, і Україна може це використати як безперечний козир для ведення асиметричної війни.

Серед найважливіших завдань слід відзначити і використання нових технологій, зокрема збільшення кількості маленьких супутників у космосі, оскільки зменшення розмірів цілі знижує ризик її ураження. Саме технологічний сплеск здатний зробити космос менш вразливим, і західні партнери можуть допомогти в цьому Україні, зробити доступ у космос максимально конкурентним, адже завдяки посиленню України вони підсилюють і свою безпеку. Інтерес з їхнього боку до України виглядає логічним, оскільки наша держава стала величезним світовим ринком зброї. Згідно з аналізом

Стокгольмського міжнародного інституту досліджень проблем миру (SIPRI), у період 2020—2024 рр. Україна перетворилася на найбільшого у світі імпортера основних видів озброєнь, збільшивши імпорт майже у 100 разів порівняно з 2015—2019 рр.

Вагомим проміжним рішенням може бути, скажімо, придбання послуг. Наприклад, сьогодні вже на фінальній стадії перебуває угода з однією з країн Латинської Америки. Та й комерційні структури не пасуть задніх — нині Україна користується послугами цілої низки компаній (без уточнення, хто саме оплачує ці послуги): NGA, SAG-U, Maxar, Planet Labs, Blacksky, ICEYE, Capella Space, HawkEye 360 та ін. Однак при цьому українська влада має попіклуватися, щоб серед майбутніх нових операторів опинилися й компанії з українським походженням.

Конвертувати нинішній великий кредит довіри до української нації з боку європейських партнерів у вигідні безпеково-бізнесові проекти — сьогодні це саме в наших руках.

Отже, Міністерство оборони України спільно з Генеральним штабом ЗСУ (за участю Державного космічного агентства України) має визначитися з ключовими потребами української армії в космічних засобах, після чого розробити національну космічну програму розвитку спроможностей космічного забезпечення потреб ЗСУ з акцентом на військову складову і одночасно з цим всіляко підтримувати налагодження серійного виробництва ракетних комплексів та систем протиракетної оборони різної дальності, досягнувши в такий спосіб створення єдиного контуру спроможностей космічних, ракетних та протиракетних систем.

Volodymyr P. Horbulin

National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine

Valentyn V. Badrak

Center for Army, Conversion and Disarmament Studies, Kyiv, Ukraine

HISTORIC DECISION: UKRAINE BUILDS MILITARY CAPABILITIES IN THE SPACE DOMAIN

The authors of the article emphasize the need to increase Ukraine's space capabilities to achieve powerful technological advantages in the military sphere, without which it is impossible to ensure the proper defense capability of the state in modern conditions. A retrospective analysis is provided and the current potential of Ukraine for the development of the military space domain is assessed. The authors' vision of the first steps on the part of the state in achieving the ambitious goals of creating a national satellite group, Ukraine's own system of situational awareness and control of outer space, and the integration of space systems into defense technologies is presented.

Cite this article: Horbulin V.P., Badrak V.V. Historic decision: Ukraine builds military capabilities in the space domain. *Visn. Nac. Akad. Nauk Ukr.* 2025. (5): 3—10. <https://doi.org/10.15407/visn2025.05.003>